

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Filipa Dienstbiera a Petra Šuránka v právní věci žalobce: **P. V.**, zastoupený Mgr. Štěpánem Ciprýnem, advokátem, sídlem Rumunská 1720/12, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, **za účasti:** **I)** JEKON s.r.o., sídlem Herbenova 1265/68, Praha 10, zastoupená JUDr. Zdeňkem Kramperou, advokátem, sídlem Kořenského 1107/15, Praha 5, **II)** Pražské vodovody a kanalizace, a.s., sídlem Ke Kablu 971/1, Praha 10, **III)** Cetin a.s., sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, **IV)** R. S., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2024, č. j. MHMP 53743/2024, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 12. 2024, č. j. 18 A 15/2024-101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Úřad městské části Praha 15 (dále jen „stavební úřad“ nebo „ÚMČ“) rozhodnutím ze dne 19. 10 2021, č. j. ÚMČ P15 48488/2021/OST/PDo, ve společném územním a stavebním řízení schválil stavební záměr „*Výstavba skupiny 3RD*“ při ulici M., Praha-P., mj. na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE v kat. území P. (dále jen „stavební záměr“ nebo „záměr“).

[2] Žádost o vydání společného povolení podala osoba zúčastněná na řízení I (dále též „stavebník“). Záměr spočívá ve vybudování tří rodinných domů o dvou nadzemních podlažích, přístupové komunikace a související infrastruktury. Proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu podalo odvolání celkem 13 účastníků řízení včetně žalobce. Ten je vlastníkem bytové jednotky č. X v bytovém domě na pozemku parc. č. XF v kat. území P. (*pozn.: není-li dále katastrální území u pozemků specifikováno, nachází se tamtéž*). Bytový dům sousedí s pozemkem parc. č. XB ve vlastnictví hlavního města Prahy, na který navazují pozemky ve vlastnictví stavebníka.

[3] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil rozhodnutí stavebního úřadu v části stanovených podmínek, ve zbytku je potvrdil. Žalovaný vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva pro místní rozvoj jako nadřízeného orgánu územního plánování (dále jen „ministerstvo“), přičemž dospěl k závěru, že urbanistická studie P., registrovaná v evidenci územně plánovací činnosti (dále jen „územní studie“), není v souladu s platným územním plánem a trpí řadou vad. S dopravním řešením odpovídajícím studii navíc nesouhlasila městská část Praha-P. (zejména z důvodu potřeby zachování stávajících parkovacích míst na pozemku parc. č. XG). Žalovaný uvedl, že územní studie není závazná a navržený záměr odpovídá územnímu plánu, zásadám územního rozvoje i politice územního rozvoje. Dopravní napojení plochy určené k zástavbě dle žalovaného řeší ve svých stanoviscích dotčené orgány a stavební záměr odpovídá podmínkám v nich stanoveným. Dle žalovaného dopravní řešení odpovídá také pravidlům územního rozvoje, není v daném území neobvyklé a neznemožňuje jeho další rozvoj.

[4] Podle žalovaného je stavební záměr rovněž v souladu s nařízením Rady hl. města Prahy č. 10/2016 Sb., kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze (pražské stavební předpisy). K namítaným vadám projektové dokumentace žalovaný konstatoval, že záměr zakreslený na výkresech projektové dokumentace je koherentní a bez vnitřních rozporů. Žalovaný nepřisvědčil ani námitkám o nesprávnosti a nedostatečnosti odvodnění sousedních pozemků a komunikace. Při posuzování a hodnocení těchto námitek vycházel ze závěrů závazných stanovisek dotčených orgánů, přičemž dospěl k závěru, že projektová dokumentace s odvodněním v dostatečné kapacitě počítá a že i přes určité nejasnosti je patrné, že řešení odvodnění je ve všech částech projektové dokumentace stejné. Žalovaný shledal částečně důvodnými námitky týkající se podmínek stanovených rozhodnutím stavebního úřadu, a proto některé podmínky změnil či zrušil.

pokračování

[5] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou Městský soud v Praze rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Městský soud se zaměřil především na soulad podmínek stanovených správními orgány s projektovou dokumentací, na řešení přístupové komunikace k rodinným domům a na řešení hospodaření s dešťovou vodou. Podle městského soudu reagoval žalovaný změnami podmínek na změnu závazných stanovisek v odvolacím řízení, dotčené orgány vycházely při hodnocení záměru z předložené dokumentace. Stavební úřad obecně neshledal vady dokumentace a do podmínek přejal požadavky dané právními předpisy, mnohdy vycházející ze závazných stanovisek. Městský soud neshledal rozpor stanovených podmínek s projektovou dokumentací.

[6] K připojení záměru na místní komunikaci Morseova městský soud uvedl, že související podmínka č. 18 stanovená stavebním úřadem odpovídá tomu, jak je dopravní řešení zachyceno v projektové dokumentaci. Městský soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného posouzení rozhledových poměrů. Má-li žalobce za to, že na místě fakticky nefunguje regulace stanovená dopravním značením (obytnou zónou), nezpochybňuje tato skutečnost správnost projektové dokumentace, která dle městského soudu také dostatečně kótuje objekty komunikace. Dále s ohledem na to, že navržená komunikace je komunikací účelovou sloužící pouze pro připojení tří rodinných domů, lze dle městského soudu souhlasit s východiskem, že na ní nelze očekávat zvýšený provoz. Městský soud dále dospěl k závěru, že projektová dokumentace dostatečně řeší také odvodnění komunikace a obsahuje celkové řešení hospodaření s dešťovou vodou. K tomu odkázal na některá závazná stanoviska, dle kterých se odvodnění stavebního záměru nemůže negativně dotknout bytového domu, v němž se nachází bytová jednotka ve vlastnictví žalobce, a dále na konkrétní místa v projektové dokumentaci, která odvodnění řeší.

[7] Městský soud nepřisvědčil ani námitkám zpochybňujícím zákonnost některých podkladových závazných stanovisek. K otázce nesouladu záměru s územní studií městský soud konstatoval, že územní studie je sice podkladem správního řízení, a tedy je nutné se s ní vypořádat, avšak není podkladem závazným. V posuzovaném případě se s územní studií vypořádalo především závazné stanovisko ministerstva, dle kterého byla severní varianta přístupové komunikace k rodinným domům zvolena z toho důvodu, že s jižní variantou (navrženou v územní studii) nesouhlasila městská část Praha-P.. Ta má svěřen do správy pozemek parc. č. XG ve vlastnictví hlavního města Prahy, jehož by muselo být v případě upřednostnění jižní varianty využito. Na tomto pozemku se nachází parkoviště, parkovací stání by nemohla být zachována. Záměr je dle městského soudu souladný též s hodnotami místního urbanismu, neboť svou povahou odpovídá zástavbě v dané lokalitě. Nezákonnými městský soud neshledal ani závazná stanoviska týkající se připojení záměru na místní komunikaci.

II. Kasační stížnost a další vyjádření účastníků a osoby zúčastněné na řízení

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost, k níž následně doručil soudu také dvě podání nazvaná jako „doplnění“ a „upřesnění“. Z důvodu přehlednosti Nejvyšší správní soud nebude rekapitulovat jednotlivá stěžovatelova podání chronologicky, nýbrž sloučí jednotlivé argumenty dle jejich obsahu, případně uvede znění námítky v podobě upravené či upřesněné stěžovatelem.

[9] Stěžovatel namítl, že projektová dokumentace záměru nebyla uvedena do souladu se závaznými stanovisky a je s rozhodnutím žalovaného v rozporu. Městský soud a žalovaný dle stěžovatele dospěli k nesprávnému závěru, že projektová dokumentace je dostatečná z hlediska požadavků prováděcích vyhlášek. Městský soud také vycházel z nesprávného předpokladu, že stěžovatel není tzv. mezujícím sousedem. Podle městského soudu je pozemek parc. č. XF, na němž se nachází bytový dům s bytovou jednotkou v jeho vlastnictví, oddělen od pozemků, na nichž má být realizován stavební záměr, pozemkem parc. č. XB ve vlastnictví hlavního města Prahy. Toto posouzení však není správné, jelikož na posledně uvedeném pozemku mají probíhat terénní úpravy související s realizací nové pozemní komunikace. Podle stěžovatele se městský soud též nevypořádal s jeho námitkami týkajícími se procesních otázek spojených s vydáním rozhodnutí žalovaného o odvolání. Konkrétně stěžovatel upozornil, že žalovaný nemohl změnit rozhodnutí stavebního úřadu v takovém rozsahu, jak to učinil. Dále stěžovatel nesouhlasil s hodnocením soudu, že jeho žalobní námitka, dle které se kiosek pro síť vedle vozovky nevejde do mezery mezi oplocením a vozovkou, je čirou spekulací. Stěžovatel v této souvislosti vycházel z toho, že kiosek není v projektové dokumentaci vůbec okótován, což je v rozporu s požadavky na projektovou dokumentaci. Dle stěžovatele projektová dokumentace neobsahuje ani výškopis a polohopis, konkrétní příčné řezy navrhované komunikace, chybně vyznačuje hranici řešeného území, neoznačuje ochranná pásma a nejsou v ní vyznačeny geodetické a další údaje. Řešen nebyl ani přístup ke kanalizačnímu sběrači.

[10] Dále stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně posoudil rovněž jeho námitku týkající se řešení odvodnění komunikace a pozemků. Dle stěžovatele není vedení srážkové kanalizace dostatečně dimenzováno na likvidaci srážkových vod z pozemní komunikace a z pozemků, na kterých mají být domy umístěny. S ohledem na vyspádování ploch odstavných stání na účelovou komunikaci představuje záměr také reálné riziko unikání množství imisí na pozemek, na němž stojí bytový dům s bytovou jednotkou stěžovatele. Přístupová komunikace též nesplňuje české technické normy vztahující se k projektování pozemních komunikací. Především je komunikace navrhována bez chodníku a nesplňuje požadavky pro bezbariérové užívání. Komunikace celkově není v projektové dokumentaci dostatečně řešena a nedostatečná pozornost správních orgánů plyne též z toho, že podle projektové dokumentace se má navržená účelová komunikace připojovat na místní pozemní komunikaci IV. třídy, zatímco ze závazného stanoviska dotčeného orgánu na úseku silniční dopravy plyne, že se má napojovat na místní pozemní komunikaci III. třídy. V uvedení tříd proto dle stěžovatele existuje nesrovnalost, což může vést ke zvýšení rizikovosti. V projektové dokumentaci dále konkrétně schází příčné řezy vozovky a je obsažen pouze jeden „vzorový řez“. Proto není možné posoudit riziko možného sesuvu navržené komunikace a její bezpečnost. Podle stěžovatele absentuje ve správním spisu také statické posouzení navržené komunikace, jak plyne z vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb. Scházejí i průzkumy skladby terénu tak, aby bylo možné posoudit možný sesuv. Projektová dokumentace v dostatečné míře neřeší ani dopravu při vlastní realizaci stavebního záměru. Napojení záměru na ulici M. je dle stěžovatele nesprávně řešeno také z toho důvodu, že ulice je vedena jako obytná zóna, což ovšem neodpovídá skutečnosti. Navrhovaná komunikace tak není z pohledu stěžovatele způsobilá k bezpečnému obecnému užívání.

pokračování

[11] Rozsudek městského soudu dle stěžovatele dostatečně neřeší ani nedůslednost správních orgánů při navrhování veřejných prostor. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že se jedná o malý záměr, který nebude mít vliv na celé P.. Urbanistické řešení je dle stěžovatele nevhodné a nezohledňuje zbylé plochy lemující zástavbu, které zůstanou bez možnosti následného využití. Nedostatečně se městský soud vypořádal také s nesouladem záměru s územní studií, resp. s tím, že správní orgány dostatečně neřešily otázku možného naplnění studie. V případě některých dílčích námitek tak stěžovatel namítal současně s nezákonností také nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku městského soudu.

[12] Stěžovatel zopakoval, že je tzv. mezujícím sousedem a že mu nedůsledným postupem stavebního úřadu vzniká újma, kterou zatím nelze exaktně specifikovat. Podle stěžovatele může být záměr provázen narušením statiky bytového domu, v němž vlastní bytovou jednotku, vychází-li statický posudek z neúplné či nesprávné projektové dokumentace. Možnost narušení statiky bytového domu stěžovatel dovozuje též z užívání potenciálně nevhodně dimenzované pozemní komunikace těžkou stavební technikou.

[13] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry napadeného rozsudku městského soudu. Podle žalovaného má stěžovatel pravdu v tom, že je mezujícím sousedem. Konstatování městského soudu, že tomu tak není, však v daném případě představuje pouhou dílčí nepřesnost v popisu záměru bez vlivu na zákonnost napadeného rozsudku. Na pozemku parc. č. XB, který odděluje komunikaci i stavby domů, se počítá pouze s mírným svahováním. Žalovaný v rozhodnutí zároveň nerozšířil předmět řízení a všechny provedené změny v něm podrobně odůvodnil. Projektová dokumentace odpovídá významu i složitosti stavby a stěžovatel nepředložil žádný důkaz, který by vyvolával důvodné pochybnosti o navrhovaném řešení.

[14] Rovněž osoba zúčastněná na řízení I (stavebník) ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasila se stěžovatelem v tom, že je mezujícím sousedem, neboť záměr zasahuje také na pozemek parc. č. XB. Napadený rozsudek nepovažuje za nezákonný a nepřezkoumatelný. Městský soud se dostatečně zabýval jednotlivými žalobními námitkami, včetně otázky vlivu územní studie na stavební záměr. Osoba zúčastněná na řízení rovněž upozornila, že řada kasačních námitek není přípustná, neboť je stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem.

[15] Stěžovatel reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení podáním repliky, v níž oponoval, že jeho postavení jako mezujícího souseda je v dané věci stěžejní, neboť zakládá jeho aktivní legitimaci. Význam mají též terénní úpravy svahu k severní patě bytového domu, v němž se nachází stěžovatelova bytová jednotka. Stěžovatel zopakoval, že projektová dokumentace není v souladu s prováděcími předpisy ke stavebnímu zákonu a že ověřená projektová dokumentace není slučitelná s podmínkami změněných závazných stanovisek, takže není zřejmé, podle čeho má stavebník záměr provést. Stěžovatel se neztotožnil ani s tím, že by řada jeho kasačních námitek byla nepřípustná z toho důvodu, že je nenamítal před městským soudem. Domnívá se, že v kasační stížnosti námitky pouze podrobněji specifikoval.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zaměřil na posouzení, zda stěžovatel až v kasační stížnosti uplatnil nové námitky a skutečnosti, které nevzněl v řízení před městským soudem, ač tak mohl učinit. Takové námitky jsou s ohledem na § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nepřipustné, resp. k nim Nejvyšší správní soud nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

[17] V této souvislosti Nejvyšší správní soud poznamenává, že okolnost, že stěžovatel nebyl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem, na což poukazuje v doplnění kasační stížnosti, není relevantní. Volba procesní strategie byla plně na úvaze stěžovatele, který se rozhodl podat žalobu sám, bez využití právní pomoci. Městský soud všechny uplatněné žalobní body řádně projednal a posoudil. Stěžovatelem zvolený postup nemůže negovat uplatnění dispoziční zásady a principu koncentrace řízení, na nichž je soudní řízení správní založeno. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. II. ÚS 2732/15, č. N 6/80 SbNU 65: *„Po aktivně legitimovaných účastnících předcházejícího žalobního řízení lze tedy spravedlivě žádat, aby uplatnili veškeré důvody nezákonnosti správního rozhodnutí již v řízení před soudem první instance. Pokud tak neučiní, je legitimní, že z hlediska možnosti uplatnění argumentace v dalším stupni ponесou případné nepříznivé následky s tím spojené, neboť správní soudnictví je založeno na zásadě, že správní soud z vlastní iniciativy nepřezkoumává správní rozhodnutí nad rámec vymezený žalobcem a nenabrazuje žalobcovu iniciativu“* (obdobně již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 8 Afs 48/2006-155, č. 1743/2009 Sb. NSS).

[18] Nejvyšší správní soud na základě provedeného porovnání obsahu žaloby a kasační stížnosti (včetně doplňujících podání) zjistil, že stěžovatel nově uplatnil hned několik námitek. Konkrétně až v kasační stížnosti stěžovatel brojí proti procesnímu postupu žalovaného při vydávání rozhodnutí, resp. proti rozsahu, v jakém žalovaný změnil rozhodnutí stavebního úřadu a jeho výrokovou část. Formulaci z žaloby, na kterou stěžovatel k této námitce odkázal, a sice že změna původního rozhodnutí *„je komplikovaná a vytváří zmatek. Navíc podporuje nejasnosti a nejasné řešení, kdy přiložené podklady nejsou zpracovány v souladu s předpisy, někdy si navzájem protiřečí“*, nelze pro její vágnost za odpovídající žalobní bod považovat.

[19] Nově uplatněná je také námitka směřující proti nedostatečnému řešení (dimenzování) odvodnění komunikace a pozemků rodinných domů. Stěžovatel v žalobě pouze obecně konstatoval, že způsob odvádění dešťových vod není řešen, resp. že není v projektové dokumentaci obsažen. S dostatečností navrženého řešení však v žalobě žádnou polemiku nevedl; tu nově vznáší až v kasační stížnosti. Městský soud proto nepochybil, reagoval-li na žalobní námitku vysvětlením, že projektová dokumentace odvodnění a odvádění srážkových vod řeší a stručně toto řešení také v rozsudku popsal. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu poukazuje na ustálenou judikaturu, dle které kvalita a preciznost formulace žalobních bodů předurčuje kvalitu rozhodnutí krajského (zde městského) soudu (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108, nebo ze dne 26. 5. 2016, č. j. 2 Azs 113/2016-26).

pokračování

[20] Stěžovatel poprvé až v kasační stížnosti namítá také konkrétní nedostatky navržené přístupové komunikace. V žalobě stěžovatel vůči návrhu komunikace nevznášel námitky, že nepočítá s chodníkem či nesplňuje podmínky pro bezbariérové využívání. Stejně tak nenamítal ani rozpor v uvedení příslušné třídy komunikace, na niž bude záměr připojen. V žalobě chybí také výtka vůči absenci statického posouzení vozovky a průzkumů skladby terénu v kontextu namítaného rizika sesuvu půdy. Obdobně stěžovatel v žalobě vůbec netvrdil obavy z narušení statiky bytového domu, v němž se nachází bytová jednotka v jeho vlastnictví.

[21] Stěžovatel zásadním způsobem posouvá též obsah žalobní námitky směřující vůči závaznému stanovisku ministerstva, neboť nově až v kasační stížnosti namítá nevhodnost urbanistického řešení spočívajícího v nezohlednění zbylých ploch lemujících zástavbu, které dle stěžovatele zůstanou bez možnosti následného využití. Nově stěžovatel vyjádřil i nesouhlas s východiskem žalovaného, že se jedná o malý záměr, který nebude mít vliv na celou městskou část Praha-P..

[22] Rovněž v případě kiosku pro síť umístěného vedle vozovky stěžovatel posouvá žalobní argumentaci. V žalobě stěžovatel namítal, že kiosek není umístěn v souladu s normou, přičemž v lepším případě vyplní celou mezeru mezi oplocením a vozovkou, v tom pravděpodobnějším se však do mezery vůbec nevejde. Až v kasační stížnosti pak nově argumentuje, že kiosek není okótován.

[23] Uvedenými kasačními námitkami (nově uplatněnými, anebo zásadně přetvářejícími námitky žalobní) se tak Nejvyšší správní soud nemohl s ohledem na jejich neuplatnění v řízení před městským soudem zabývat.

[24] Nejvyšší správní soud posoudil zbývající část kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

[25] Ke stěžovatelovým námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud obecně připomíná, že s daným kasačním důvodem je dle ustálené judikatury nutné zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25). Nepřezkoumatelnost tvoří objektivní překážku, která Nejvyššímu správnímu soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat, ať už pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Takovými vadami nejsou rozsudek městského soudu ani rozhodnutí správních orgánů zatíženy, neboť je z nich zřejmé, na základě jakých důvodů městský soud i správní orgány dospěly k vysloveným závěrům. Stěžovatelův subjektivní nesouhlas s posouzením věci nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu a vydaných správních rozhodnutí nezakládá.

[26] Nejvyšší správní soud neshledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ani v tom, že by městský soud některé žalobní námitky stěžovatele věcně nevypořádal. Buď stěžovatel některé námitky v žalobě vůbec nevzněl (viz výše), anebo na ně městský soud přezkoumatelným způsobem reagoval, jak bude blíže rozebráno dále v textu.

[27] Nejvyšší správní soud rovněž připomíná, že je to především krajský (městský) soud, kdo plní úlohu soudu „nalézacího“ a hodnotí žalobou napadené rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Intervence ze strany Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečná a omezuje se toliko na vady řízení a dokazování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 As 256/2016-79). Takových vad se však městský soud v souzeném případě nedopustil. Naopak řádně a srozumitelně v napadeném rozsudku odůvodnil a vysvětlil, jak skutkový stav posoudil a z jakých konkrétních důvodů a na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že jsou stěžovatelovy námitky nedůvodné.

[28] Podle § 93n odst. 3 věty první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění do 31. 12. 2023, *osoba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.*

[29] Stěžovatel nejprve namítal, že městský soud nepřesně dovodil, že není mezujícím sousedem, ačkoli stavební záměr se zčásti týká též pozemku parc. č. XB, který sousedí s pozemkem parc. č. XF, na němž se nachází bytový dům, v němž stěžovatel vlastní bytovou jednotku. Byť městský soud vycházel z toho, že pozemek parc. č. XB ve vlastnictví hl. m. Prahy, jehož se týkají jenom dílčí terénní úpravy, odděluje podstatnou část stavebního záměru od bytového domu, kde se nachází stěžovatelova bytová jednotka, byl stěžovatel tzv. mezujícím sousedem, na což shodně ve vyjádřeních poukázali žalovaný i osoba zúčastněná na řízení. V daném případě se však nejednalo o pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatel nebyl z tohoto důvodu vyloučen z účasti ve správním řízení a ani v soudním řízení nebyla z tohoto důvodu zpochybněna jeho legitimace k podání žaloby, která byla věcně posouzena. Konkrétní tvrzení o možných dopadech do vlastnického práva v podobě narušení statiky bytového domu či možnosti sesuvu zeminy, jež měla souviset právě s částí záměru realizovanou na pozemku parc. č. XB, přitom stěžovatel nově doplnil až v kasační stížnosti, a tedy se jednalo o argumentaci nepřipustnou (viz výše).

[30] K namítaným dílčím nesprávnostem projektové dokumentace, jimiž nemohlo být přímo dotčeno stěžovatelovo vlastnické (ani jiné věcné právo), pak sám stěžovatel v žalobě výslovně konstatoval (viz str. 6), že se jedná o námitky uplatněné ve veřejném zájmu. K souvisejícím poznámkám v kasační stížnosti a v žalobě, že stěžovatel musí zajistit zákonnost postupu správních orgánů, pokud o ni samy dostatečně nedbají, a to i pro případné další osoby, Nejvyšší správní soud podotýká, že *„stěžovatel je oprávněn hájit pouze svá práva, nikoli práva ostatních účastníků spojeného územního a stavebního řízení. Soudní řád správní je obrannou, nikoliv kontrolní normou, slouží tudíž k tomu, aby žalobce či navrhovatel mohl chránit proti zásahům orgánů veřejné moci svou vlastní, nikoliv cizí právní sféru. Podat*

pokračování

tzv. žalobu ve veřejném zájmu (actio popularis) ve prospěch jiných osob umožňuje soudní řád správní pouze zákonem stanoveným subjektům, konkrétně nejvyššímu státnímu zástupci a veřejnému ochránci práv. Tyto obecné zásady uznává dlouhodobě jak judikatura Nejvyššího správního soudu (...), tak i odborná literatura“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019-37, č. 4076/2020 Sb. NSS, bod 18; dále např. již usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).

[31] Městský soud také v odůvodnění rozsudku reagoval na žalobní námitky, jimiž stěžovatel zpochybňoval, že řada údajů o umístění prvků, kótování či konkrétních řešení v projektové dokumentaci schází, anebo je nepřesná. V bodě 54 odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, kde konkrétně se v projektové dokumentaci nacházejí údaje, o nichž stěžovatel tvrdí, že chybějí, případně objasnil body, které měly být z pohledu stěžovatele sporné. V bodě 47 se vypořádal s ničím nepodloženou argumentací týkající se umístění kiosku pro síť. Jelikož stěžovatel v žalobě častokrát pouze vytýkal, že v projektové situaci něco schází, dle Nejvyššího správního soudu zcela postačovalo, pokud městský soud tyto výtky v napadeném rozsudku vyvrátil odkazem na konkrétní části dokumentace, jež předmětné skutečnosti obsahují. V bodě 54 pak městský soud shodným způsobem reagoval také na stěžovatelovu námitku, že projektová dokumentace neřeší staveniště a vjezd na něj (otázku dopravy při realizaci stavebního záměru stěžovatel nově vznesl až v kasační stížnosti).

[32] Stěžovatel dále v kasační stížnosti opakuje výtky vůči připojení přístupové komunikace ke třem rodinným domům na ulici M., resp. napadá samotné řešení této komunikace. Tyto námitky jsou však dílem uplatněny nově (viz výše), ve zbytku pak stěžovatel pomíjí, že se s nimi městský soud vyčerpávajícím způsobem vypořádal v bodech 41 až 50 a v bodě 68 napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud upozorňuje, že předmětem jeho přezkumu je kasační stížností napadený rozsudek a jemu předcházející postup krajského (městského) soudu. Stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v rozsudku, proti němuž kasační stížnost směřuje (shodně viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2008, č. j. 7 Afs 40/2007-111, č. 1827/2009 Sb. NSS, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016-38, bod 12, nebo ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012-351, bod 140).

[33] Nejvyšší správní soud proto pouze ve stručnosti uvádí, že se v souvislosti s těmito výtkami ztotožňuje s posouzením městského soudu, že správní orgány (v návaznosti na stanoviska dotčených orgánů) nepochybily, vycházely-li při posouzení bezpečnosti komunikace z toho, že ulice Morseova je obytnou zónou a že na komunikaci nelze očekávat zvýšený provoz, neboť se jedná o účelovou komunikaci sloužící pouze pro připojení tří rodinných domů. Stěžovatelovo tvrzení, že v dané lokalitě účastníci provozu pravidla obytné zóny porušují, nic nemění na tom, že provoz na pozemní komunikaci je v daném místě regulován konkrétním dopravním značením, přičemž správní orgány z tohoto stavu byly povinny vycházet.

[34] Stejně tak stěžovatel pomíjí závěry městského soudu, že ve správním řízení bylo dostatečným způsobem vypořádáno i odchýlení se od územní studie. Zásadním východiskem při posuzování otázky souladu záměru s územní studií byla okolnost, že územní studie (na rozdíl od územně plánovací dokumentace) není pro správní orgán

rozhodující v dotčeném území závazná (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2010, č. j. 1 Ao 2/2009-86, nebo ze dne 12. 3. 2015, č. j. 7 As 191/2014-26). Jedná-li se však o územní studii vloženou do evidence územně plánovací činnosti, jak tomu bylo v daném případě, byl správní orgán povinen se s jejím obsahem vypořádat, resp. odůvodnit odchýlení se od ní (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 263/2015-38). Tomuto požadavku správní orgány v posuzované věci dostály. Nejvyšší správní soud zároveň podotýká, že stěžovatel v předchozím řízení nenamítal nesoulad záměru s územním plánem a netvrdil jej ani v žalobě.

[35] Městský soud k tomu v bodech 63 až 67 napadeného rozsudku vyhodnotil, že dotčené orgány územního plánování shledaly soulad záměru s územním plánem a cíli územního plánování a ve svých závazných stanoviscích se obsáhle vyjádřily také k obsahu územní studie. Odchýlení se od studie spočívalo dle městského soudu v povolení severního vedení přístupové komunikace oproti variantě jižní. Zejména ze závazného stanoviska ministerstva přitom k uvedené otázce vyplynulo, že osoba zúčastněná na řízení (stavebník) jednala s městskou částí Praha-P., v jejíž správě je pozemek parc. č. XG s veřejným parkovištěm, který by bylo nutno využít v případě volby jižní varianty. Městská část z důvodu uchování parkovacích míst souhlasila se severní variantou, která vede trasu účelové komunikace po pozemku ve vlastnictví stavebníka, a nehrozí tak žádnými komplikacemi. Řešení navržené územní studií tedy nebylo možné především z důvodu nesouhlasu městské části, a proto bylo přistoupeno k řešení jinému, jež je podle ministerstva řešením přinejmenším rovnocenným s dopravním řešením obsaženým ve studii. Také toto vypořádání v napadeném rozsudku je možno považovat za dostačující, stěžovatel navíc proti tomuto konkrétnímu odůvodnění volby jiného dopravního řešení oproti územní studii žádnou argumentaci neuplatnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce (stěžovatel) neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud osobám zúčastněným na řízení neuložil žádnou povinnost ani neshledal důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení. Proto rozhodl tak, že nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2025

pokračování

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu